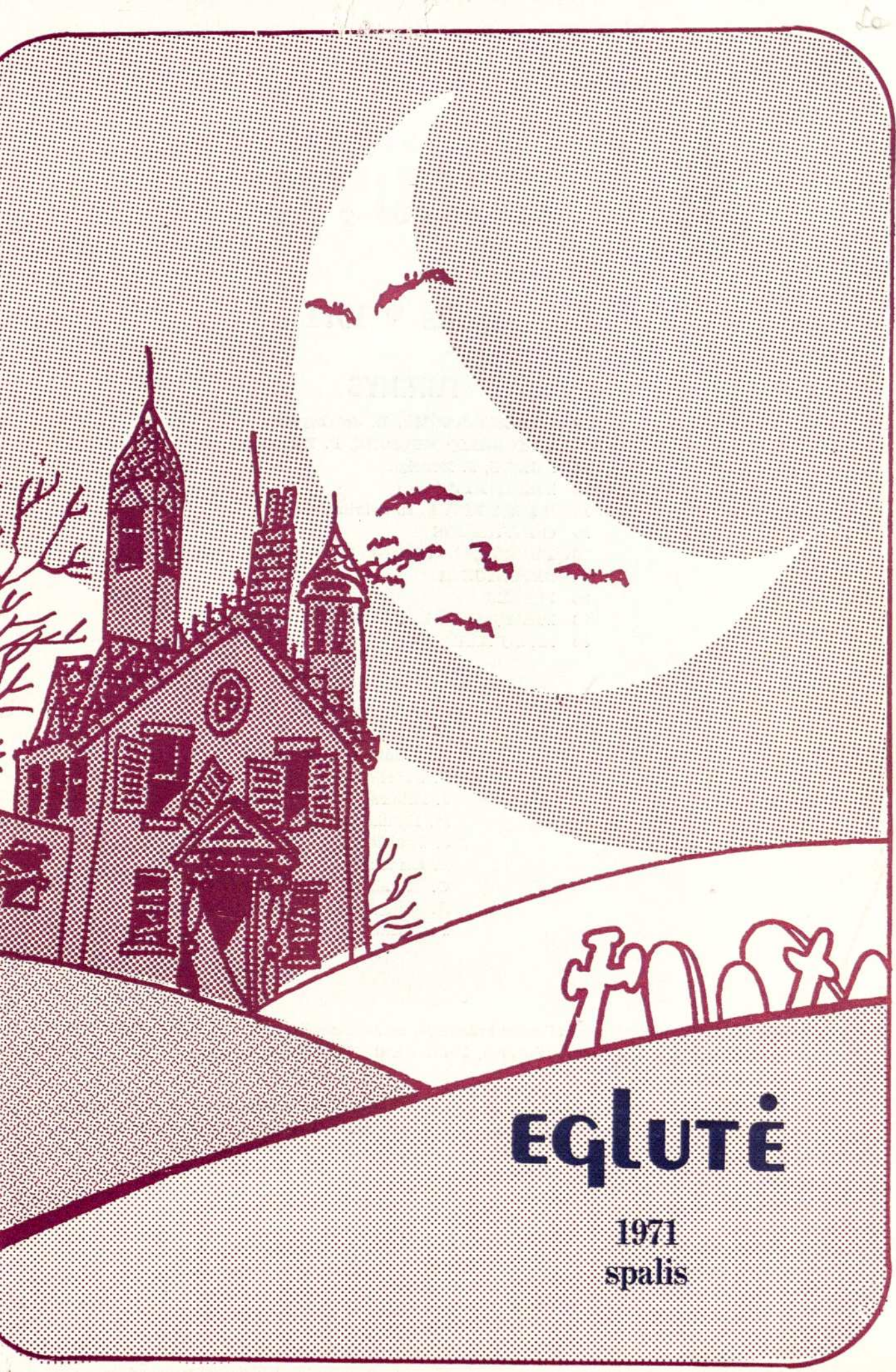

EGLUTÈ

1971
spalis

EGLUTĖ

spalis • 1971

TURINYS

- 3 RUDENS LAUMĖ, R. Jotvingytė
- 4 VYTURĖLIO KELIONĖ, P. Razminas
- 11 LIETUS, J. Minelga
- 12 PAŽAISKIME
- 13 BALTA PIEVA, R. Jotvingytė
- 19 GALVOSŪKIS
- 20 PUPUČIO LAIMINGI ATRADIMAI, Linutė
- 24 ŠYPSNIUKAI
- 25 MİSLĖS
- 26 PIRMUJŲ KALĖDŲ NAKTIS, E. Ruzgienė
- 30 MŪSU KŪRYBA

PIEŠINIAI

- A. Balukas — viršelis
- Z. Sodeikienė — 3
- J. Kiburas — 5, 6, 7, 9, 10
- M. Eidukevičiūtė — 11
- J. Paukštienė — 13, 14, 15, 16, 17, 18
- P. Osmolskis — 19
- O. Mikailaitė — 20, 21, 22, 23
- A. Sruoginienė — 26, 27, 28
- P. Jurkus — 30

"Eglutė": laikraštėlis vaikams; redakcija, administracija, spaustuvė — Nekaltai Pradėtosios Marijos Seserų, Putnam, Connecticut 06260. Kaina metams — \$5.00, vienas numeris — .50.

"Eglutė" — "The Little Fir". Magazine for children. Published monthly except July and August by the Sisters of the Immaculate Conception. Office of Publication: Immaculate Conception Convent, Putnam, Connecticut 06260. Subscription — \$5.00 yearly, single copy — .50. Second class postage paid at Putnam, Connecticut 06260.

RUDENS LAUMĖ

Ritonė Jotvingytė

Rudens laumė
Verpė siūlą,
Mezgė plonus
Tinklelius,
Bet nežino,
Rudens laumė,
Kur padėjo
Kraitelius — —

Nebeturi,
Rudens laumė,
Anei juostų,
Nei skarų —
Nenumano
Kuo pridengti
Vasarėlę
Nuo šalnų — —

VYTURĖLIO KELIONĖ Į DANGŲ

Pranas Razminas

Baigusi namų ruošą, mano mama mėgo skaityti ir piešti. Skaitė įvairias knygas, bet piešė daugiausiai paukščiukus. Vieną kartą, aš ėmiau ir paklausiau:

— Kodėl tu, mamyte, vis tuos žvirbliukus?

— Ne žvirbliukai čia, Danguole.

— O, kas?

— Vyturiai, — sakė mama.

— Tai tie vyturiai labai panašūs į žvirblius, nenusileidau aš.

— Gaila, kad tu, Danguole, jų niekada nematei...

— Kodėl, mamyte, gaila?

— Dėl to, kad jie labai įdomūs.

— Įdomūs?

— Jie, Danguole, labai gražiai ir ilgai gieda. Bet gieda tik tada, kai pakyla labai, labai aukštai.

Tą dieną apie vyturius su mama daugiau nekalbėjau. Aš skubėjau į muzikos pamoką. Matote, aš čirpinau smuiku. Dėl to smuiko draugai mane ir svirpliu praminė.

Nepykau. Tegul sau!

Vieną dieną, mano mama buvo susimąsčiusi daugiau nei visada...

— Ką, mamyte, galvoji?

— Apie tėviškę, Danguole.

— Kodėl?

— Jau pavasaris. Rytais ten jau gieda vyturiai...

— Ir vėl vyturiai! — galvojau sau: — Kodėl? Kodėl vyturiai? Ar kada sužinosiu?—

Sužinojau. Atėjo diena, kai mama pravėrė duris į tą paslaptį.

Vieną rudens šeštadienį, kai už langų blaškėsi šalti vėjai, su mama kalbėjomės. Ji man pasakojo daug įvairių dalykų. Ne viską supratau, bet klausiausi ir bandžiau įsiminti.

Mudviem bekalbant, mama nutapė vyturį, prie kurio kojos buvo pririštas raštelis.

— Kas ten įrašyta? — paklausiau mamos.

— Įrašyta? “Vyturio kelionė į dangų,” — atsakė mama.

— Ar tai pasaka?

— Ne, ne pasaka, bet paklausyk, — tarė mama.

Mama pasakojo:

— Buvo 1940 metų pavasaris. Aš tada buvau kiek jaunesnė, nei dabar tu. Gyvenome savoje sodyboje. Vieną rytą šėlo audra. Po audros, mano tėtis išėjo pažiūrėti, kaip atrodo laukuose javai.

Taip įvyko, kad jis užtikio vyturėlio lizdą. Lizde buvo penki pūkuoti, geltonais snapais vyturėliai. Mano tėčiui, Danguole, buvo aišku, kad tie vyturėliai yra našlaičiai. Jis juos parnešė namo, padavė man ir pasakė:

— Augink ir globok juos.

Mama pasakojo toliau.

— Mamos pareigas aš ėjau gerai. Mažus vyturiukus mylėjau, prižiūrėjau, kad nebūtų alkani. Aš jiems ir lizdą padariau. Visai toki, kaip jų gimtasis.

Paukščiukai augo. Pūkus pakeitė plunksnos. Jie užaugo sveikais ir stipriais vyturiais.

Vieną dieną lizdelis pasidarė permažas ir jie sutūpė ant jo krašto. Mačiau ir supratau, kad mano augintiniai nerimo... Tą dieną, kai mamos darželyje žydėjo visos gėlės, vyturiai pabandė sparnus... Plast, plast — ir jau padangėje...

Praėjo pora dienų. Vyturiai negrižo. Bet trečią dieną jie už lango, ant lentelės ramiai lesė pabertas kruopas ir grūdus. Mes ir tą lentutę pavadinom "vyturbine". Taip buvo iki rudens.

Rudenį, su kitais paukščiais, išskrido ir mano augintiniai į šiltesnę šalį. Žinojau, kad jų kelionė ilga ir sunki. — Kažin, ar grįš? — sakė mano mama.

Man buvo labai įdomu. Aš nerimau.

— O, kaip buvo? Ar grįžo? — paklausiau.

Mama pasakojo:

— Žiemos malonumai, mokykla, draugai ir kitoki rūpesčiai užpildė mano dienas. Vyturius primiršau.

— Tikriausiai žuvo kelionėje, — nutariau aš. — Jie tokie maži! Nėra ko nė laukti!

Bet, grįžo. Vieną rytą išgirdau juos giedant, aukštai, aukštai... O kai grįžau iš mokyklos, ant vyturinės buvo du vyturiai.

- Mama! Mamyte! Vyturiai grįžo. — šaukiau visa gerkle.
- Tai gerai, — sakė ramiai mano mama.
- Džiaukis, o ne rėk! Juk laukei? — šypsojos mama.
- Mamyte, tik du.
- Tai nieko. Grįš ir kiti.

Aš niekada nesužinojau, ar visi grįžo. Aš tik žinojau, kad kiekvieną dieną pora vyturių kartu su kitais paukščiais ant vyturinės lesinėjo...

Vasara trumpa. Kaip laimė. Soduose sirpo obuoliai. Laukuose noko javai. Artėjo ruduo. Su šiuo rudeniu atėjo ir karas...

Vieną dieną, kai aš vyturius įviliojus į kambarėlį, vadinau visais gražiausiais vardais, pas mus atėjo mano močiutė.

Močiutė kalbėjo su mano mama. Girdėjau, kaip ji pasakė:

— Tegul Danguolė eina pas mus. Jei teks palikti namus, jums bus lengviau... Mes ją paglobosim.

Man rūpėjo vyturiai.

— Nesirūpink, — sakė mano mama. — Lesalo pilni laukai. Eik, Danguole, su močiute ir būk gera.

— Kada grįšiu? Ar rytoj?

— Gerai, Danguole, rytoj...

Naktį, pro miegą girdėjau šunų lojimą ir automobilio ūžimą.

Kai nubudau, buvo diena. Seneliai triūsėsi darbuose. Tuoj ėmiau prašyti močiutę, kad leistų namo.

— Gerai, — tarė močiutė. — Tik būk atsargi...

Namo, tartum skriste parskridau.

— Mama! Mamyte! Aš jau namie!

Man neatsakė niekas.

— Kur tu, mama?

Ir vėl tylą. Man pasidarė baugu. Aš pasileidau atgal pas močiutę.

— Močiute, močiute, nėra tėvelių! Kur jie?

— Šią naktį, Danguole, daug žmonių išvežė. Ir tavo tėvelius, vaikelį, išvežė.

— Kur, močiute, kur?

— Toli... Į kalėjimus, į šaltus kraštus...

Man pasidarė ilgu ir graudu. Supratau, kad esu našlaitė...

Praėjo kelios dienos.

— Leisk, močiute, namo. Palesinsiu vyturiukus ir grįšiu. Leisk, močiute.

— Gerai, eik, —tarė senutė. — Bet būk atsargi. Jei matysi svetimus sodyboje, neik.

Bet, sodyba buvo tuščia. Nei žmonių, nei tėvelių, nei paukštelių...

Ant vyturinės pripyliau kruopų ir laukiau. Ir atskrido, atplasnojo mano augintiniai.

Greit paėmiau popieriaus lapelį ir parašiau: “Dievuli, grąžink man tėvelius”.

Laišką siūlu pririšau prie vieno vyturėlio kojos. Prie to, kuris kiekvieną rytą kilo aukštai, aukštai.

Tada grįžau pas senelius.

Kitos dienos ryte prie mano lovos atėjo močiutė. Ji buvo linksma.

- Laiminga esi... Laiminga, — kartojo ji.
- Kodėl, močiute?
- Tavo tėveliai sugrižo, Danguole. Tik... jie pasislėpę... Ir tu, nė neprašyk — namo neisi...
- O, kas gi palesins vyturius, močiute?
- Nesirūpink, — laukuose pilna maisto.
- Aš nežinojau nė ką sakyti. Apkabinau močiutę ir šnabždėjau:
- Vyturėlis, močiute, nunešė laišką... Vyturėlis...
- Kokį laišką? Kur? Kieno laišką?
- Mano, močiute, laišką į dangų.

LIETUS

Jonas Minelga

Saulutė
Tetutė
Dabinas
Palšai,
Ant miško
Nutiško
Lietučio lašai.

Prisklaido
Ir svaido
Vėjelis žaibus,
Sugaudys,
Išmaudys
Žvirbliuką — tai bus!

PAŽAISKIME!

VILKAS IR ŽĄSYS

Žaidėjai iš savo tarpo išrenka du vadovus. Vienas tampa “žąsinu”, kitas “vilku”. Už žąsino tuoj pat rikiuojasi likusieji žaidėjai ir susikimba per liemenį. Kiek toliau tupi vilkas. Žąsinas, žąselėmis vedinas, prieina prie vilko ir klausia:

— Vilkai, vilkai, ką čia kasi?

— Duobele, — atsako vilkas

— Ko ieškai?

— Adatos.

— Ką siūsi?

— Maišelį.

— Ką dėsi?

— Žąselę.

— O iš kieno pulkelio?...

— Iš tavo.

— Aš neduosiu.

— O aš pagausiu!...

Vilkas, šaukdamas ir smarkiai bėgiodamas čia į vieną, čia į kitą pusę, stengiasi pagauti nors vieną žąselę. Žąsinas, išskėtęs rankas, gina, saugo žąsis. Kurią vilkas priliečia, ta skaitosi pagauta ir vilkas ją nusiveda ir eina gaudyti kitos. Taip gaudo iš eilės nuo galo, kol visas išgaudo.

AVINĖLIAI

Tai senas lietuvių liaudies žaidimas.

Stipriausias ir vikriausias žaidėjas išbėgęs šūktelia:

— Vedu avinėlius į baltus dobilėlius! Avinėlio striuka uodegėlė, kas pridurs?

Prie vadovo tuojau kabinasi per liemenį kiti žaidėjai. Susidaro ilga vora. Tada vadovas su visa “uodega” pasileidžia bėgti. Jis sukinėjasi, pritupia, staigiai sustoja, stengiasi pasiekti “uodegos” galą ir ten esančiam žaidėjui sušerti lazdele. Jeigu kuris žaidėjas nespėja bėgti kartu su kitais, ar gauna nuo vadovo su lazdele, tai atkrenta nuo žaidimo. Kas ilgiausiai išsilaiko voroje, tas laimi.

BALTA PIEVA

Ritonė Jotvingytė

Iš ciklo "Dievonės laumės"

Aja buvo laumė. Švelni ir meili. Iš kitų laumių ji skyrėsi tik savo spalva.

— Kodėl tu kitokia? — klausė vieną kartą jos draugė Miglėlė.

— Aš ne kitokia, — gynėsi Aja.

— Kitokia. Tikrai, tikrai. Mes visos baltos, o tu rausva. Kodėl?

— Nežinau, — atsakė Aja.

Aja kalbėti apie save nemėgo. Neturėjo nė laiko. Jos rankos visada buvo pilnos darbo. Ir dabar. Ji skubėjo į linų lauką. Ten praėjo audra...

Aja žiūrėjo į tolstantį debesį ir barė:

— Tu, audružė, buvai negera. Tokios tavęs nenoriu. Tokia čia neateik. Dabar visą naktį turėsiu darbo, kol pakelsiu nuplaktus linus.

Bet, jei darėsi per sausa, Aja taip pat nerimo. Ji tiesė rankas ir sakė:

— Debesėli, nekvailiok! Ar nematai? Žolė pagelto, gėlių žiedai nusviro... Sustok ir palyk!

Ir... debesėlis klausė jos — lijo.

Dėl to Ają mylėjo pievos ir laukai, paukščiai, gyvuliai ir žmonės. Bet labiausiai ją mylėjo jos draugės — geros baltos laumės.

Vieną kartą, kai laumės sėdėjo ant Dievonės kranto ir pasakojo pasakas, Miglelė ėmė ir pasakė:

— Žinot ką! Aja man sakė, kad ji matė velnią.

— Ar gali būti! Ar tikrai? — netikėjo laumės.

— Tikrai, — sakė Miglelė.

— Ot įdomu!

Laumės sujudo prašyti:

— Papasakok, Aja! Ar papasakosi?

— Kodėl ne! Klausykit.

Aja pasakojo:

— Senai, senai Paliose, ten, kur dabar Balta Pieva, buvo dvaras. Puikiuose rūmuose gyveno graži, turtinga ir labai gudri našlė. Ji buvo tokia gudri, kad apgavo patį velnią.

Velnius labai supyko ir pasakė:

— Aš tave pamokysiu! Tu mane dar ilgai minėsi!

Ir tikrai. Vieną naktį, kai siautė audra, velnias atnešė labai didelį akmenį ir metė į tą vietą, kur buvo dvaras. Akmuo buvo sunkus. Kai krito, nuėjo kiaurai žemės... Kartu su akmeniu nugarmėjo dvaras ir ta gudri našlė.

— Ar tu, Aja, ją matei?

— Mačiau. Ji ir dabar kai kada ten pasirodo...

— Ar ji vis dar tokia graži?

— Ar paseno?

— Gal ji pasidarė ragana?

— Ne, — pasakė Aja — ji vis jauna, graži ir visai ne ragana.

— Ką ji daro, kai ateina? — nerimo laumės.

— Ji vaikšto, skina gailės ir pina vainiką. Man jos labai gaila, — sakė Aja.

- Kodėl tau jos gaila? Kodėl?
- Dėl to, kad ji labai liūdna.
- Kaip tu žinai, kad ji liūdna? — klausė Miglelė.
- Kol priskina gailių, visada labai graudžiai verkia.

- Bijo gaidgystės, tai ir verkia, — pasakė viena laumė.
- Ne, netaip! Ji visada išnyksta dar gerokai prieš gaidžio giedojimą, — užtarė našlę Aja.
- Dievonės laumės nutilo. Gaila tos gražios našlės...
- Baltos Pievos našlė rūpėjo ir Miglelei. Bet velnias buvo kur kas įdomesnis...
- Ar tu, Aja, matei tą velnią?
- Mačiau, Miglele.
- Ar tau buvo labai baisu jį matyti?
- Baisu, Miglele, — pasipurtė Aja.
- Bet aš girdėjau, kad yra ir gražių velnių, — sakė Miglelė.
- Jeigu ir šis buvo gražus, tai ko jau čia taip labai bijoti!
- Miglele! — ramino ją Dievonės laumės.
- Bet Miglelė nenusileido:
- Tai kaip, Aja? Kodėl bijojai?

Aja šypsojos. Ji pakilo, paglostė Miglelės galvą ir pasakė:
— Apie tai kitą kartą. Dabar man jau metas, Miglele. Turiu eiti.

— Kur? Kur eisi?

— Pievon, Miglele. Ramunės pamiršta pasveikinti saulę...

Rytmečio pirmas spindulys Ają pasitiko pievos vidury.

— Aja, kaip iš pasakų, — gėrėjosi Miglelė.

— Tikra lygumų karalaitė, — sakė ir kitos Dievonės laumės.

ŽODYNAS

1. **Dievonė** — upelio vardas.
2. **Laumė** — pasakų (mitologinė) gera būtybė.
3. **Linai** — augalai, iš kurių pluošto gaminama medžiaga. Jeigu lininė medžiaga plona ir be jokio rašto, vadinasi drobė.
4. **Audra** — smarkus lietus su vėjais ir perkūnija.
5. **Palios** — nusekusių ežerų plotai. Pelkės.
6. **Dvaras** — didelis ūkis.
7. **Našlė** — moteris, kurios vyras mirė.
8. **Nugarmėti** — pražūti, prapulti, sulįsti į žemę.
9. **Ragana** — pasakų (mitologinė) būtybė. Bloga.
10. **Gailė** — pelkių augalas, stipriu, svaiginančiu kvapu. Žiedai balti, labai smulkūs, bet jų daug.
11. **Gaidgystė** — ryto metas, kai gaidžiai gieda. Gaidgystė yra taip pat ir prietarų - burtų metas.

GALVOSŪKIS

PELYTĖ

Jei pelytė būčiau,
Niekam neužkliūčiau —
Abi akys užsimerktų,
Nematytų, nebeverktų,
Kai pro šalį eina
Katinėlis rainas.

Ūsų nekraipyčiau,
Ūsai gal netyčia
Man prie nosies pajudėtų,
Čiaudėti tada reiktų
Kai į mane liesą
Rainis koją tiesia.

Jei pelytė būčiau,
Tai mąstyčiau drūčiai —
Net ausytės prisiplotų,
O galva? Galva galvotų:
“Te pro šalį eina
Katinėlis rainas!”

KLAUSIMAS:

Jei pelytė būtum, pamačius katiną Rainį, ką
darytų tavo kojos ir uodega?

ATSAKYMAS:

Iš šių žodžių sudaryk atsakymą dviejų eilučių.
kiek, gali, į, spruktų, uodega, Ir, urvelį, tik,
kojos. (Atsakymą surask šiame numeryje.)

PUPUČIO LAIMINGI ATRADIMAI

Linutė

— Ruduo yra keistas laikas, — nusprendė Puputis. — Taip, keistas. Rudenį atsiranda visokių keistų norų. Vaikams atsiranda noras lapuose šokinėti. Ir gerai, kad lapams atsiranda noras nukristi...

Taip kalbėjo sau Puputis. Mat, ir jam atsirado keistas noras. Jis atsiminė, kaip pernai rudenį jam buvo užėjęs noras skraidyti. Bet šiemet ne. Šiemet jam užėjo noras laiptoti. Bet kur laiptoti.

Dairosi peliukas aplinkui ir ieško, kur lipti, arba užlipti, arba įlipti. Žiūri — skruzdėlė smilga lipa. Ir Puputis pabandys! Įsikabina į smilgos ploną stiebą ir pradeda lipti. Puputis lipa, o smilga linksta. Skruzdėlė susirūpinus žiūri į Puputį. “Kas jam atsitiko?” galvoja ji. “Ar jis mano, kad jis skruzdėlė?”... Smilgos galas jau nulinkęs iki žemės.

Kaip tik laiku Puputis pajuto, kad blogai. Smilga lipti negerai. Tik plonytė skruzdėlytė gali taip daryti. Puputis paleido smilgą. Smilga zvimbt vėl išsitiesino.

— Tai laimingas atradimas, — nutarė Puputis. — Ir smilga tvarkoj, ir aš tvarkoj. Bet smilga ne lipimui. Ne man.

Tik tas Pupučio keistas noras laiptoti dar nepraėjo. Oi, ne. Tik kur lipti? Į ką?

— Va, ten lipsiu, — apsidžiaugė Puputis. Jis užsikarstė į nedidelį krūmą. Laimingai pasiekė viršūnę ir dairosi aplinkui. Kaip puiku! Kaip toli matyti! Kaip gera būti virš žemės!

— Koks laimingas atradimas! Iš aukštai pasaulis visai kitoks, — negali atsidžiaugti peliukas... — O kas būtų, jei aš dar aukščiau užlipčiau? Tada tai tikrai visą pasaulį pamatyčiau!

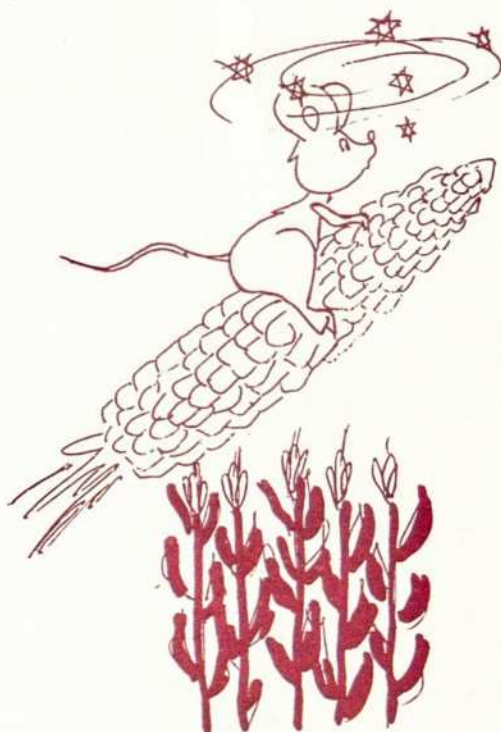
Išlipęs iš krūmo, Puputis eina taku, galvą aukštai iškėlęs. Ieško aukšto dalyko, į kurį galėtų įlipti. Beieškodamas pamato didelį lauką pilną aukštų lapuotų stiebų. Lapai ant lapų, o virš tų lapų kažkas lyg tai geltonuoja.

Peliukas giliai atsikvėpė ir pradėjo lipti. Nuo lapo prie lapo, aukštyn ir aukštyn. Žemė jau toli, o dangus čia pat! Pupučiui net kvėpuot sunku iš tos laimės. Dabar tai jis viską pamatys, ką tik galima iš viso matyti!... Jis jau pačioj viršūnėj. O toj viršūnėj toks pailgas geltonas dalykas. Peliukas ir ant jo užsikarstė. Jis išplėtė akis ir ausis ir ruošėsi tą nepaprastą vaizdą apžiūrėti, kai...

Trakšt! kažkas lūžo! Peliukas pajuto, kad jis ore skrenda.

— Oi, oi! Skrendu geltona raketa. Bet kad aš nenorėjau skristi, aš tik norėjau lipti...

Zvimbia raketa ore. Peliuko uodegytė plazda kaip vėliava. Jis dabar tikrai aukštai, bet kad nesuspėja dairytis ir žiūrėti, kas apačioj...

Bumpt! Kelionė baigta.

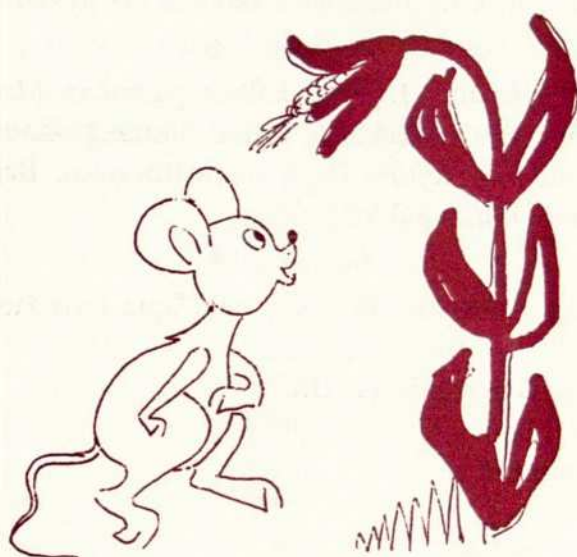
— Hmm. Ir čia laimingas atradimas, — galvoja sau Puputis, gulėdamas galva žemyn. — Pasaulis taip pat įdomiai atrodo iš labai žemai... Tik kažin kaip man kojos atsirado virš ausų?...

Puputis šiaip taip pasistatė kojas taip, kaip jos turi būti. Ir galva atsirado ten, kur ji turi būti. O jis pats atsirado didelėj pintinėj.

— Geri šiemet kūkurūzai! — suriko storas balsas. Ir vėl pailgas geltonas daiktas skrido ore. Pupučio snukutis atsidarė iš nustebimo. Į tą snukutį įkrito mažas, apvalas, geltonas dalykėlis.

Peliukas sukramtė. Skanu! Jis apsisuko ir sugraužė visą savo geltoną raketą. Užbaigęs apsilaižė ir nusišypsojo.

— Čia tai bus pats laimingiausias atradimas iš visų. Aš susipažinau su kukurūzais! Kukurūzai, susipažinkit su manim. Aš peliukas su keistais norais!

Vieną kukurūzą Puputis parnešė mamai. Jie abu valgė skanią vakarienę. O tada, išvargęs po visų savo atradimų, Puputis įlipo į lovą.

— Čia bus ir pats geriausias lipimas, — nusižiovavo peliukas ir užmigo.

ŠYPSNIUKAI

Amerikiečių mokslininkų ekspedicija dirbo miškuose. Juos kasdien lankė vienas indėnas, ir jie kasdien jo klausdavo, koks bus oras.

— Koks bus oras rytoj?

— Bus lietaus.

Taip ir buvo.

— Koks bus oras?

— Saulėta. — Taip ir buvo.

Indėnas vis teisingai pranašaudavo orą. Bet kai jo vėl paklausė vieną dieną, jis atsakė — nežinau.

— Kas atsitiko? — stebėjosi mokslininkai. Indėnai, mat nusimano apie orą.

— Sugedo radijo aparatas, — atsakė indėnas.

Mokytojas: Pasakyk man, Antanuk, kaip atsirado kalnai, kuriuos matai per langą?

Antanukas: Nežinau, mes tik neseniai atsikėlėm čia gyventi!

Mažasis Juozukas, ruošdamas lietuvių kalbos pamokas, klausia mamos:

— Mamyte, šiandien mokykloje, rašiau diktantą. Žodį "stalas" parašiau su dviem "l" raidėmis. Mokytoja liepė vieną išbraukti. Bet aš pamiršau, kurią reikia išbraukti ir kurią palikti?...

Petriukas labai mėgsta arklius. Jis viską nori apie juos žinoti. Todėl klausia tėvelio:

— Kaip vadinamas arklio tėvas?

— Eržilas.

— O arklio mama?

— Kumelė.

— Kaip arklio vaikas?

— Kumeliukas.

— Vieno dalyko nesuprantu, — taria pagaliau Petriukas. — Tai kas yra arklys?...

Vienas berniukas nuėjo į zoologijos sodą su tėvais. Kai visi gyvuliai buvo apžiūrėti, jo paklausė:

— Tai ką galvoji apie gyvulius?

— Aš galvoju, kad dramblys ir kengūra turėtų susikeisti uodegomis.

MĪSLĒS

A ir B kabo palubēj.
A nupuolē, B nukrito —
Kas liko?

Nuējau ī svečius pas savo giminaičius. Turējau trīs barankas.
Radau du tēvus, du sūnus ir vaiko vaiku. Visiems dāvāju po baranku ir tū triju užteku. Kas buvo tie giminaičiai?

Sēdi trīs katēs. Priešais kiekvienos katēs — divi katēs. Ar daugtū kačiū?

Miške auga ažuolas divšakis. Tos divi šakos vēl divšakēs, o tos dar kartā divšakēs. Ant kiekvienos šakos obuolys. Kiek iš viso obuoliū?

Danguj yra, ant zemes nēra.
Prie diedelio — du,
O prie bobutēs nē vieno.

Čia surašyti visi atsakymai, bet turi surasti kuris kuriai mīslei tinka:

Tryssūnelistēvelissenelisir“d”nēvienonesāžuolasobuoliūneturi

ATSAKYMAS:

Spruktū kojos kiek tik gali
Ir uodega ī urvelī.

PIRMŲJŲ KALĖDŲ NAKTIS

E. Ruzgienė

Vaidina: Šv. Juozapas
Marija
I piemuo
II piemenėlis
III piemenėlis
IV piemenėlis
Betliejaus moteris
Aklas Betliejaus vaikas
Jautis
Avytė
Angelas
Angelų choras
I Karalius
II Karalius
III Karalius
Šv. Lukas evangelistas

Viename scenos šone tvartelis. Įeina Marija su Juozapu ir stovi šalia jo.

Šv. Juozapas: Neradome užteigose nė namuose vietos. Artėja naktis. Reikia kur nors prisiglausti. Štai tvartelis — bus vietos ir mudviem su Marija.

Marija: Jį garbina mano siela. Koks Šventas Kūdikis! Laukė Jo pranašai ir karaliai. Ir štai šią naktį Jis pasirodė. Tikrai ši naktis yra Šventa Naktis!

Per kitą įėjimą antrame scenos šone įeina 4 piemenys. Virš tvartelio žiba žvaigždė.

I piemuo: Žiūrėkite kas per žvaigždė! Dar tokios nesu matęs savo gyvenime, o jau penkiasdešimt su virš metų gyvenu. Ar jūs kada matėte tokią žvaigždę?

II piemenėlis: Tikrai nematyta, neregėta žvaigždė! Bet ji veda Betliejaus miestelin. Žiūrėkite!

III piemenėlis: Tad einame ten, kur ji veda. Eikime visi kartu, gal koks netikėtas dalykas vyksta.

IV piemenėlis: Žvaigždė veda tvartelin! Žiūrėkite — ėdžiose guli Kūdikis! Kodėl Jis guli ėdžiose? Kodėl tvartelyje? Kodėl Motina neturi Jo kuo pridengti, tik šienu?

Įeina moteris su aklu vaiku. Moteris dairosi, ieško tvartelio.

Betliejaus moteris: Kaimynė sako, kad tvartelyje gimė Kūdikis. Reikia bėgti pažiūrėti, gal Motina neturi vystyklėlių, gal Jam šalta tvartelyje...

Aklas Betliejaus vaikas: Mama, ir aš einu su tavim. Aš noriu ap-
lankyti gimusį Kūdikį. Aš taip norėčiau Jį pamatyti! Kaip
sunku yra gyventi tamsoje. Aš noriu matyti Kūdikį!!!

Staiga sušvinta didelė šviesa.

Mama, mama, aš matau! Aš matau Jį!
Aš matau ir tave, mama! Aš matau! Aš matau!

Visi susirinkę klūpo apie Vaikelį ėdžiose.

Jautis: Kas per naktis! Kas čia vyksta mūsų tvartelyje? Kodėl mūsų ėdžiose guli Kūdikis? Kodėl piemenys negano avelių, bet čia renkas? Reikia smarkiai kvėpuoti ir pūsti šiltą orą ant to Vaikelio, juk Jam šalta naktį.

Avytė: Visi piemenys čia atėjo ir mes atsekėme juos. Juk avelės visada seka savo piemenis. Bet kas čia? Tvartelyje pilna žmonių. Juk tvartelyje gyvuliai gyvena, o žmonės namuose. Kažkas nepaprasto vyksta, aš nieko nesuprantu...

Tvartelį apsupa angelų choras.

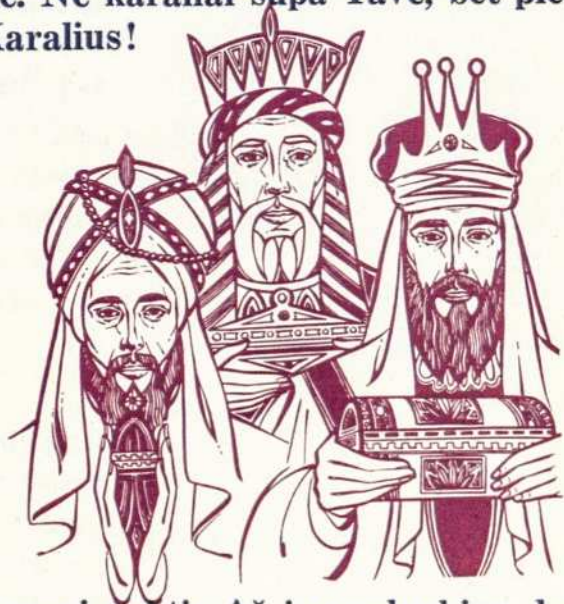

Angelas: Garbė Dievui aukštybėse ir ramybė žemėje geros valios žmonėms! Štai pasauliui gimė Išganytojas. Jį garbins visos tautos. Jis atnešė žemei šviesą!

Angelų choras: Sveikas, Jėzau, gimusis,
Šventas Dievo Kūdikis.
Brangią dieną švęsdami
Užgimimo Viešpaties,
Linksminkimės ir džiaukimės,
Dievui garbę duodami giedokime.

Angelams pagiedojus, per sceną atskuba trys karaliai. Jie padeda savo dovanas ir atsistoja arba atsiklaupia su kitais. Tada įeina šv. Lukas.

- I Karalius:** Sveikas Kūdiki Nuostabios Nakties! Atėjau Tavęs pasveikinti iš tolimos šalies. Atnešiau Tau dovanų — aukso. Priimk mano žemės brangiausią turtą.
- II Karalius:** Atkeliavau Tavęs pagarbinti Viešpačių Viešpatie! Atnešiau Tau kvapių smilkalų, tai mano krašto kvapiausia dovana.
- III Karalius:** Garbė Tau, Kūdiki, ėdžiose paguldytam! Nešiau Tau myros ir sekiau žvaigždę. Ne rūmuose radau Tave gimusi, bet tvartelyje. Ne karaliai supa Tave, bet pie-menys. O Tu esi Karalių Karalius!

Šv. Lukas evangelistas: Kokia rami naktis Aš jau sulaukiau dešimt metų. Mokausi skaityti ir rašyti. Žmonės kalba, kad pasaulis laukia ko tai nepaprasto.

Kas gi ten danguje?! Žvaigždė! Kokia ji įdomi, ne tokia kaip kitos žvaigždės: labai didelė, šviesi ir savo spindulius žeria žemėn! Kur spinduliai krinta, toje vietoje turėtų būti Betliejaus miestelis. Kas gi čia galėtų būti?!

Marija: Gimė Kūdikis iš Dovydo giminės. Palaiminti tie, kurių širdis pripildys taika ir ramybė, nes Jis Taikos Karalius. Meilė teplaukia tarp artimųjų, nes Jis gyvenimo Meilė.

Siekite džiaugsmo, nes Jis neša džiaugsmą.

Tegul Tylioji Naktis bus minima per amžius visose kartose.

Visi: Tyliąją naktį balsas sugaudė:

Piemenys kelkit, Dievas užgimė!

Greitai renkitės ir bėkit

Į Betliejų paskubėkit

Sveikint Viešpaties.

mūsų kūryba

BITĖ

Vakar aš gulėjau lauke. Aš pamačiau bitę. Aš truputį išsigandau, nes bitės gali įgelti. Aš nulipau nuo kėdės. Tuometėjau pažais-ti smėlio dėžėj. Kai bitės jau nebuvo, gri-žau atsigulti ant kėdės. Aš esu daug kartų taip padariusi.

*Gintarė Remeikytė
Chicago, Ill.*

RUDUO

Rugsėjo mėnesį prasideda ruduo. Dienos darosi trumpesnės ir šaltesnės. Lapai pagel-tonavę pradeda kristi. Rudenį vėl einam į mokyklą. Pasibaigia gražios atostogos. Aš rudenį mėgstu, nes žinau, kad po rudens ateis žiema. Žiemą galiu statyti sniego senį.

*Asta Motušytė
Chicago, Ill.*

GRYBAI

Miške auga grybai. Kai ateina ruduo, mes einame grybauti. Man patinka baravykai. Baravykai turi rudas galvytes ir baltus ko-tus. Raudonviršiai turi raudonas galvas. Aš mėgstu valgyti grybus.

*Andrius Kelpša
Chicago, Ill.*

Kodėl beržai balti

Pradžioje pasauly buvo daug visokių medžių: vieni toki, kiti kitoki. Vieną žiemos dieną prisnigo apie 150 pėdų sniego. Vienas kitoks medis, kuris labai keistai atrodė, ir kuris neturėjo vardo, pradėjo keistis. Pasidarė baltas, kai sniegas tirpo. To medžio vardas dabar yra Beržas. Jo sėklos pradėjo kristi. Vėjas jas papūtė. Tada ten užaugo tokių pat medžių. Ir taip darėsi, kol visas pasaulis turėjo beržų.

*Gintarė Gečytė
Philadelphia, Pa.*

Vieną kartą senovės miške, tarp didelių medžių, augo vienas didelis beržas. Jis buvo rudas ir šakotas. Vieną dieną jūroje iškilo daug baltų putų. Jūra užsiliejo ant miško, bet tik vienas medis, Beržas, liko baltas. Už metų priaugo daug daug medžių ir visi buvo balti beržai. O tas plotas, kur jie augo buvo Amerikos šiaurės rytai. Todėl čia yra daug beržų.

*Asta Baškauskaitė
Brockton, Mass.*

Kodėl dangus mėlynas

Dangus mėlynas, nes, kai Dievas pasaulį dažė, jis padarė didelę klaidą. Bėgalvodamas kokia spalva dažyti žolę ir medžius, užmigo. Netyčia pastūmė visus dažus ir jie nukrito į pasaulį ir nudažė kas tik buvo pasiekiama. Visi dažai išsilaistė, tik vienas mėlynas beliko. Dievas neturėjo ką daryti su tais mėlynais dažais. Jis metė į erdves ir taip nudažė dangų mėlynai.

*Danutė Norvilaitė
Brooklyn, N. Y.*

Kartą buvo ragana, kuri turėjo erdvėlaivį. Vieną dieną ji užsimanė nukristi į dangų. Ji užsidėjo savo naują kepuraitę ir išskrido. Erdvėlaivyje ji pasidarė mėlynos sunkos. Kai pasiekė dangų, sustojo ant labai balto debesies ir pasistatė savo erdvėlaivį. Išlipdama netyčia paslydo ir išpylė visą sunką. Todėl dangus ir yra mėlynas.

*Viktutė Kronkaitytė
New Haven, Ct.*

ALP 1785

L.arch.

Tautiniai raštai

Kiekvienas kraštas turi savo tradicinius raštus ir kiekvieno truputį kitoki. Tautiniuose raštuose yra įvairių spalvų. Tautiniais raštais galima papuošti daug dalykų. Lietuviai audžia juostas, kaklariščius, staltieses ir tautinius rūbus su tautiniais raštais. Taip pat puošia skrynias. Aš turiu tautinius drabužius. Ant mano bliuskutės yra mėlyni raštai.

Gailutė Tamošiūnaitė
Rochester, N. Y.

Arkliai

Pasaulyje yra daug rūšių arklių: arimo arkliai, darbo arkliai, lenktynių arkliai, grožio arkliai, jodinėjimo arkliai ir kitoki. Yra ir daug arklių spalvų: yra geltonų, rudų, baltų, juodų, pilkų. Arkliai dažniausiai ėda avižas. Jie seniau buvo labai reikalingi: vežė žmones į bažnyčią ir į krautuvę, jie ardavo laukus ir daug kitų dalykų darydavo. Dabar yra mašinų ir arimo mašinos. Bet ir dabar arkliai yra reikalingi.

Vilija Dėdinaitė
Rochester

Erelis

Aš norėčiau turėti erelį. Visur kur eičiau, aš jį paimčiau. Mes abu keliautume. Kai aš pareičiau iš mokyklos, mano erelis visuomet mane sveikintų. Rėktų: "a-a-a, a-a-a, a-a-a." Aš įsivaizduoju, kad turiu erelį. Jam labai patinka medžioti, bet aš jam neleidžiu per daug to daryti. Mano erelis laksto po medžius. Jis visuomet suranda kitus erelius, jeigu jų ten yra. Kartais jis mušasi, o kartais jis ramus.

Paulius Klimas
Rochester

Saulė

Man patinka skaityti apie saulę, planetas ir žvaigždes. Aš dabar papasakosiu apie saulę. Saulė yra žvaigždė. Ji yra didesnė negu planetos. Saulė yra maždaug 92,900,000 mylių nuo žemės. Ji yra labai karšta ir didelė. Už keletos bilijonų metų saulė padidės. Paskiau ji darysis mažesnė ir mažesnė, kol visai jos nebeliks. Kai aš užaugsiu, aš noriu būti mokslininkas.

Arūnas Lapinas
Rochester